

Arrest

nr. 244 462 van 19 november 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. RIAD
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 juni 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juni 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. RIAD en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, K. S. (...), bent een Afghaan van Pashtou-origine behorend tot de Safi stam. U bent geboren in het dorp Kandar van het district Chawkai gelegen in de provincie Kunar waar u onafgebroken tot uw vertrek uit Afghanistan woonde. U bent een soennitische moslim met als moedertaal Pashtou. In Afghanistan hebt u geen onderwijs gevolgd, u bent dus analfabeet. U was veehouder.

U verklaarde het volgende in uw eerste verzoek om internationale bescherming: uw vader was al jaren lid van de taliban. Op verzoek van uw moeder en van andere familieleden stopte hij zes jaar geleden met zijn functie bij de taliban. Hij werkte nadien verder als landbouwer. Door de jaren heen kwamen de

taliban drie keer naar hem om hem opnieuw lid te maken van hun groep. Hij heeft dit echter telkens geweigerd. Zes maand voor uw vertrek uit Afghanistan, circa midden 2016, kwamen zijn ex-medestrijders opnieuw aan jullie deur. Die keer ging uw vader met hen mee. De volgende dag werd zijn lijk teruggebracht. Drie maand na zijn overlijden kwamen de talibanleden deze keer naar uw oom langs vaderszijde genaamd S. A. (...). Ze wilden u rekruteren omdat uw vader hen dat beloofd zou hebben voor zijn dood. Uw oom weigerde dit waarop de taliban zeiden dat ze u dan onder dwang gingen meenemen. Drie maand later kwamen deze talibanleden rechtstreeks naar u. Ze vertelden u dat ze u de volgende ochtend gingen meenemen. Hierop hebt u het land meteen verlaten. De taliban zouden de dag na uw vertrek bij u thuis zijn gekomen op zoek naar u. Ze zouden ook nog drie maand na uw vertrek uw huis hebben aangevallen. Ze zeiden dat ze de volgende keer uw jongere broers zouden meenemen indien ze u niet vonden. U reisde drie maand lang onder meer via Iran, Turkije, Servië, Oostenrijk en Duitsland en kwam op 1 mei 2017 in België aan waar u uw verzoek voor internationale bescherming heeft ingediend. Bij terugkeer vreest u de taliban. Ter staving van uw verzoek legde u uw taskara (Afghaans identiteitsdocument) neer, de kopieën van de taskara's van uw vader en van uw oom S. A. (...) en de enveloppe waarin deze documenten opgestuurd werden.

Op 17 augustus 2018 werd er door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw verblijf in het dorp Kandar in het district Chawkai van de provincie Kunar, en ook uw aldaar aangehaalde problemen niet geloofwaardig werden geacht. Op 10 december 2018 werd deze beslissing bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). U ging hiertegen niet in beroep bij de Raad van State.

U verlaat het grondgebied niet en op 19 februari 2019 dient u een tweede verzoek om internationale bescherming in. U verklaart dat u bij uw eerste verzoek om internationale bescherming niet de volledige waarheid heeft verteld. U stelt nu dat u afkomstig bent uit het dorp Kandar maar ook gedurende twee jaar in Pakistan heeft gewoond omdat uw moeder ziek was en er een behandeling kreeg, ongeveer van 2014 tot 2016. Jullie verbleven er illegaal. Daarna keerde u terug naar uw dorp en bleef u er nog 6 maanden. Na terugkeer naar uw dorp ondervond u problemen met de taliban, dewelke u reeds bij uw eerste verzoek aanhaalde, met name het feit dat de taliban uw vader hebben gedood en u wilden rekruteren.

Ter staving van uw tweede verzoek om internationale bescherming legt u 5 foto's neer van uzelf in Afghanistan en Pakistan neer, 3 foto's van uw vader, de originele taskara's van uw vader en uw oom, enkele medische documenten van uw moeder uit Pakistan, de enveloppe waarmee deze documenten werden opgestuurd en een brief van uw advocaat dd. 23/05/2019.

B. Motivering

In afwijking van de beoordeling naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal, in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet en op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er actueel in uw hoofdte géén bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

In dit verband moet er immers op worden gewezen dat u op 28 februari 2019 meerderjarig bent geworden.

Bijgevolg werden er u in het kader van onderhavig volgend verzoek geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/4, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige verzoek om internationale bescherming grotendeels steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw eerste verzoek hebt uiteengezet, met name de moord op uw vader door de taliban en hun poging om u te rekruteren. In dit verband dient vooreerst te worden benadrukt dat uw eerste verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw verblijf in uw dorp in Chawki (Kunar), en de

geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze werd ondermijnd. De door u aangehaalde feiten werden niet als bewezen beschouwd. Deze beslissing en beoordeling werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. U diende geen cassatieberoep in bij de Raad van State. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behouders voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Met betrekking tot de door u aangebrachte nieuwe verklaringen en informatie, met name dat u enkele jaren in Pakistan heeft gewoond (meer bepaald van 1394 tot 1396) en dit verzwegen heeft uit schrik, moet immers worden opgemerkt dat u weliswaar melding maakt van een verblijf van twee jaar in Pakistan maar dat hierdoor in geen geval de geloofwaardigheid van uw verblijf in uw dorp Kandari wordt hersteld. Het feit dat al dan niet een kleine twee jaar in Pakistan heeft gewoond doet immers geen afbreuk aan de vaststellingen gemaakt door het CGVS inzake uw verblijf in Kunar en biedt geen verschoning voor uw zeer gebrekkige kennis met betrekking tot uw regio van herkomst en Afghanistan. Immers betreft de kennisvragen waarop u geen antwoord kon bieden niet alleen die twee jaar waarin u zogenaamd in Pakistan was, maar werd ook gepolst naar algemene kennis van uw regio, waar u niet alleen het overgrote deel van uw leven zou hebben doorgebracht, maar u volgens uw huidige verklaringen toch opnieuw 6 maanden hebben gewoond voor uw vertrek uit Afghanistan naar Europa. Bovendien werd evenmin geloof gehecht aan uw profiel van analfabete herder.

Met betrekking tot de nieuw voorgelegde medische documenten van uw moeder afkomstig uit Pakistan dient te worden vastgesteld dat zij evenmin een nieuw element vormen die de kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroten. Deze documenten tonen hoogstens aan dat uw moeder behandeld werd in een Pakistaans ziekenhuis. Uit objectieve informatie blijkt immers dat veel Afghanen de grens met Pakistan oversteken om medische verzorging te verkrijgen. Deze documenten kunnen dan ook geen verblijf van twee jaar in Pakistan aantonen, noch kunnen ze uw verblijf in uw dorp Kandari, in Afghanistan aantonen. Uit informatie blijkt bovendien dat er veel valse documenten in Pakistan circuleren en dat er veel corruptie is bij het vertrekken ervan (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). De betrouwbaarheid van deze documenten is dan ook relatief.

Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten hebt aangebracht die betrekking hebben op uw relaas, met name moord op uw vader door de Taliban en hun poging om u te rekruteren, problemen waar u nog aan vasthoudt. De foto's die u neerlegt van een overleden man, van wie u stelt dat hij uw vader is, tonen slechts een man die overleden is. Uit deze foto kan niet afgeleid worden wat de oorzaak van het overlijden was, zelfs indien aangenomen wordt dat hij uw vader is. Deze volstaat dan ook niet om uw relaas te bewijzen. De overige foto's die u neerlegt van uzelf in Afghanistan en Pakistan kunnen evenmin een ander licht werpen op de vaststellingen van het CGVS. Uit de neergelegde foto's kan niet worden afgeleid, en toont u evenmin aan, dat deze werkelijk zouden zijn getrokken op de plaats(en) waarop u beweert dat deze getrokken zijn. Zelfs indien al aangenomen zou kunnen worden dat zij zouden zijn getrokken in zijn beweerde regio van herkomst dan nog dient overigens te worden opgemerkt dat deze foto's slechts een momentopname bevatten en niet kunnen aantonen dat u recent, voor uw komst naar België, verbleven heeft in uw regio. De foto van uw vader op een tank kan evenmin als enig bewijs van voorgaande gelden. Er kan worden benadrukt dat aan privé-foto's slechts heel weinig bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijk inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

Met betrekking tot de originele taskara's van uw vader en oom, waarvan u de kopieën reeds bij uw eerste verzoek heeft neergelegd dient te worden opgemerkt dat ook zij geen nieuwe elementen vormen die de kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroten. Een taskara vormt immers geen afdoende bewijs van iemand zijn verblijfplaats voor zijn komst naar België. Uit deze taskara's kan hoogstens hun afkomst uit de regio blijken, niet hun duurzaam verblijf aldaar. Bovendien is het zo dat alle soorten documenten (taskara's, certificaten, rijbewijzen, brieven, enz.) afkomstig uit Afghanistan onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt (zie informatie die toegevoegd is aan het administratief dossier).

De toegevoegde brief van uw advocaat verwijst slechts naar uw verklaringen en enkele algemene rapporten met betrekking tot terugkeerders uit Pakistan, het volstaat echter niet om enkele algemene rapporten voor te leggen om zijn vrees aan te tonen. De enveloppe tenslotte bewijst slechts dat u post hebt ontvangen uit Afghanistan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 3 en 13 EVRM, van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikel 34 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, van de artikelen 4 en 15 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7, 51/8 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 20 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en van “*de beginselen van behoorlijk bestuur, de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel*”.

2.2.1. In de mate verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Met betrekking tot artikel 13 EVRM stelt de Raad vast dat verzoekende partij niet aantoont op welke wijze deze verdragsbepaling door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld artikel. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.2. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar artikel 34 van voormelde richtlijn 2005/85/EG (thans artikel 42 van richtlijn 2013/32/EU) en naar de artikelen 4 en 15 van voormelde richtlijn 2011/95/EU, bemerkt de Raad vooreerst dat een richtlijn zich in beginsel richt tot de lidstaten. Richtlijnen dienen, om hun volle werking in de nationale rechtsorde te kunnen krijgen, door middel van nationale uitvoeringswetgeving in die rechtsorde te worden omgezet. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie kunnen, in alle gevallen waarin de bepalingen van een richtlijn inhoudelijk gezien onvoorwaardelijk en voldoende nauwkeurig zijn dan wel rechten vastleggen die particulieren tegenover de staat kunnen doen gelden, justitiabelen zich voor de nationale rechter op die bepalingen beroepen tegenover de staat, wanneer deze hetzij verzuimd heeft de richtlijn binnen de termijn in nationaal recht om te zetten, hetzij dit op onjuiste wijze heeft gedaan.

Inzake de opgeworpen schending van artikel 34 van voormelde richtlijn 2005/85/EG (thans artikel 42 van richtlijn 2013/32/EU), wijst de Raad erop dat de bepalingen van Afdeling IV van voormelde richtlijn 2013/32/EU omtrent de behandeling van volgende verzoeken (artikelen 40-42 van de richtlijn 2013/32/EU) bij de wet van 21 november 2017 werden omgezet in de Vreemdelingenwet, waardoor deze niet langer over directe werking beschikken, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2016-2017, nr. 2548/001).

Wat betreft artikel 4 van voormelde richtlijn 2011/95/EU, duidt de Raad erop dat dit artikel bij de wet van 8 mei 2013 en de wet van 21 november 2017 werd omgezet in artikel 48/6, § 1, eerste lid, artikel 48/6, § 1, tweede lid, artikel 48/6, § 4, artikel 48/6, § 5 en artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet waardoor deze bepaling van de richtlijn niet langer over directe werking beschikt, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2012-2013, nr. 2555/001, p. 14-15; Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2016-2017, nr. 2548/001, p. 29-49).

Aangaande artikel 15 van voormelde richtlijn 2011/95/EU, bemerkt de Raad dat de richtlijn 2011/95/EU een herziening is van de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming en dat artikel 15 van de richtlijn 2011/95/EU inhoudelijk overeenstemt met artikel 15 van de richtlijn 2004/83/EG. Het artikel 15 van de richtlijn 2004/83/EG werd bij de wet van 15 september 2006 omgezet in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet, waardoor het niet langer over directe werking beschikt, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005- 2006, nr. 2478/001, p. 82 en 84).

De schending van voormelde artikels van de richtlijnen 2005/85/EG en 2011/95/EU kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.4. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij een beroep indient tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juni 2020 waarbij haar volgend verzoek overeenkomstig artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk wordt verklaard omdat er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekende partij zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekende partij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2.2.5. De Raad wijst er vooreerst op dat het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij van 3 mei 2017 door verwerende partij bij beslissing van 17 augustus 2018 ongeloofwaardig werd bevonden waardoor aan verzoekende partij de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Er werd geoordeeld dat geen enkel geloof kon worden gehecht aan haar verblijf in het dorp Kandar in het district Chawkai van de provincie Kunar en aan de door haar aldaar aangehaalde problemen in haar beweerd regio van herkomst. Op 10 december 2018 werd deze beslissing bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 213 675. Verzoekende partij ging hiertegen niet in beroep bij de Raad van State.

Bijgevolg resten er verzoekende partij geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot haar vorige verzoeken.

De Raad bemerkt dat eens hij een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat dat verzoek betreft, zijn rechtsmacht heeft uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoekende partij betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoekende partij voor internationale bescherming in aanmerking komt. Verzoekende partij kan dan ook onderhavig beroep niet gebruiken om een vorm van beroep in te stellen tegen eerdere beslissingen die reeds in beroep werden bevestigd of waartegen binnen de wettelijk voorziene termijn geen beroep werd ingesteld.

2.2.6. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij haar onderhavig verzoek om internationale bescherming grotendeels steunt op het feit dat zij nog steeds niet naar haar land van herkomst kan terugkeren omwille van de problemen die zij aanhaalde in het kader van haar vorige verzoek.

2.2.7. De Raad is van oordeel dat verwerende partij in haar beslissing met recht heeft kunnen besluiten dat onderhavige verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. Immers wordt op uitgebreide wijze vastgesteld dat (i) verzoekende partij weliswaar thans melding maakt van een verblijf van twee jaar in Pakistan maar hierdoor in geen geval de geloofwaardigheid van haar verblijf in haar dorp Kandar herstelt nu het feit dat zij al dan niet een kleine twee jaar in Pakistan heeft gewoond geen afbreuk doet aan de vaststellingen gemaakt door het CGVS inzake haar verblijf in Kunar en geen verschoning biedt voor haar zeer gebrekkige kennis met betrekking tot haar regio van herkomst en Afghanistan, aangezien de kennisvragen waarop zij geen antwoord kon bieden niet alleen die twee jaar betreffen waarin zij zogenaamd in Pakistan was, maar er ook gepolst werd naar algemene kennis van haar regio, waar zij niet alleen het overgrote deel van haar leven zou hebben doorgebracht, maar zij volgens haar huidige verklaringen toch opnieuw zes maanden zou hebben gewoond voor haar vertrek uit Afghanistan naar Europa; (ii) wat betreft de nieuw voorgelegde documenten van haar moeder afkomstig uit Pakistan, deze stukken noch een verblijf van twee jaar in Pakistan kunnen aantonen, noch haar verblijf in haar dorp Kandar in Afghanistan en voorts de betrouwbaarheid van deze documenten bovendien relatief is aangezien uit informatie blijkt dat er veel valse documenten in Pakistan circuleren en dat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan; (iii) verzoekende partij geen bijkomende inhoudelijke verklaringen heeft afgelegd en evenmin nieuwe documenten heeft aangebracht die betrekking hebben op haar relaas, met name de moord op haar vader door de taliban en hun poging om haar te rekruteren, problemen waar zij nog steeds aan vasthoudt; (iv) wat betreft de neergelegde foto's van een overleden man, deze foto's slechts een overleden man tonen en zelfs indien aangenomen wordt dat hij haar vader is hieruit niet afgeleid kan worden wat de oorzaak van het overlijden was; (v) uit de overige neergelegde foto's van verzoekende partij in Afghanistan en Pakistan voorts niet afgeleid kan worden, en verzoekende partij toont dit evenmin aan, dat deze werkelijk zouden zijn getrokken op de plaats(en) waarop zij beweert dat deze getrokken zijn en dat deze foto's hoe dan ook slechts een momentopname bevatten en niet kunnen aantonen dat zij recent, voor haar komst naar België, verbleven heeft in het dorp Kandar; (vi) de foto van haar vader op een tank evenmin als enig bewijs van haar relaas kan gelden aangezien aan privéfoto's slechts heel weinig bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijk inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld; (vii) wat betreft de bijgebrachte originele taskara's van haar vader en oom, uit deze stukken hoogstens hun afkomst uit de regio kan blijken, doch niet hun duurzaam verblijf aldaar en dat de bewijswaarde van dergelijke documenten sowieso relatief is nu uit informatie blijkt dat alle soorten documenten afkomstig uit Afghanistan onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt; en (viii) de toegevoegde brief van haar advocaat slechts verwijst naar de verklaringen van verzoekende partij en enkele algemene rapporten met betrekking tot terugkeerders uit Pakistan, hetgeen niet volstaat om haar vrees aan te tonen en de enveloppe slechts aantoonst dat zij post heeft ontvangen uit Afghanistan.

Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij geen argumenten aanbrengt die de motieven van de bestreden beslissing op afdoende wijze kunnen weerleggen.

2.2.8. Waar verzoekende partij stelt dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken de bijstand kreeg van een tolk Dari, terwijl zij tijdens haar vorig verzoek werd bijgestaan door een tolk Pashtou en bij het indienen

van haar huidige verzoek eveneens verzocht heeft om de bijstand van een tolk Pashtou, hetgeen volgens haar een schending uitmaakt van artikel 15.3, c) van voormelde richtlijn 2013/32/EU, van artikel 51/4, § 2 van de Vreemdelingenwet en van artikel 20 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, wijst de Raad er evenwel op dat waar op de “*verklaring volgend verzoek*”, afgenomen op 23 mei 2019, vermeld staat dat verzoekende partij de bijstand kreeg van een tolk Dari echter aangenomen kan worden dat dit een materiële vergissing betreft nu immers op de “*verklaring betreffende procedure*”, eveneens afgenomen op 23 mei 2019, opgemerkt wordt dat het ‘huidige gehoor voor de DVZ plaatsvindt met de bijstand van een tolk Pashtou’ (administratief dossier, stuk 7, ‘verklaring volgend verzoek’ en ‘verklaring betreffende procedure’). Zij het bovendien benadrukt dat uit de “*verklaring volgend verzoek*” nergens blijkt dat er problemen waren wat betreft de tolk en/of dat verzoekende partij een bezwaar had tegen de aanwezige tolk en dat voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij het verslag ter goedkeuring ondertekende (administratief dossier, stuk 7, verklaring volgend verzoek).

2.2.9. Wat betreft de bemerking van verzoekende partij dat haar bezwaarlijk verweten kan worden geen bijkomende inhoudelijke verklaringen te hebben afgelegd nu zij hiertoe immers niet de kans heeft gekregen aangezien zij niet uitgenodigd werd op een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal, en dat dit een schending van het hoorrecht zoals voorzien in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie betreft, wijst de Raad er evenwel op dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar huidige verzoek werd aan verzoekende partij verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van haar verklaringen aldaar na zou gaan of haar aanvraag al dan niet ontvankelijk wordt verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht is om verzoekende partij voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoekende partij werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van haar verzoek reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen (administratief dossier, stuk 7, ‘verklaring volgend verzoek’). Verzoekende partij was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. Uit haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt verder dat verzoekende partij in de gelegenheid gesteld werd nieuwe verklaringen af te leggen en nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (administratief dossier, stuk 7, ‘verklaring volgend verzoek’). Zo werd haar onder meer uitgebreid de kans gegeven om de redenen van haar tweede verzoek om internationale bescherming te verduidelijken (administratief dossier, stuk 7, ‘verklaring volgend verzoek’, vraag 15). Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoekende partij aan de Dienst Vreemdelingenzaken werd meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoekende partij wel degelijk werd gehoord en dat zij haar nieuwe elementen in het kader van haar volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen.

2.2.10. Daar waar verzoekende partij onderstreept dat zij alle mogelijke bewijsmiddelen heeft voorgelegd omtrent haar verblijf in Pakistan tussen 2015 en 2017, dat verwerende partij deze documenten geenszins zonder enig onderzoek zomaar terzijde kan schuiven en dat de informatie waarnaar verwerende partij desbetreffend verwijst geen informatie bevat over het bestaan van vervalste Pakistaanse medische documenten, stelt de Raad vast dat verzoekende partij in desbetreffend betoog er ten onrechte van uit blijkt te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren. *In casu* oordeelde verwerende partij op goede gronden dat de betrouwbaarheid van de voorgelegde Pakistaanse medische documenten van haar moeder slechts relatief is, aangezien uit informatie blijkt dat er veel valse documenten in Pakistan circuleren en dat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan (administratief dossier, stuk 6, map landeninformatie, deel 3, “*COI Focus*” betreffende “*Iran\Pakistan. Afghaanse vluchtelingen – documentenfraude*” van 25 mei 2020). Het gegeven dat deze informatie niet specifiek betrekking heeft op medische documenten, doet geen enkele afbreuk aan het feit dat in de informatie wordt gesteld dat in Pakistan veel valse documenten circuleren en er veel corruptie is, hetgeen wel degelijk de bewijswaarde van deze Pakistaanse medische documenten ernstig relativeert. Zij het daarenboven opgemerkt dat in de bestreden beslissing er tevens op gewezen wordt dat deze documenten hoe dan ook geen verblijf van twee jaar in Pakistan kunnen aantonen, noch het

voorgehouden verblijf van verzoekende partij in haar dorp Kandar, Afghanistan, aantonen, aangezien de documenten hoogstens aantonen dat haar moeder behandeld werd in een Pakistaans ziekenhuis. Verwerende partij besluit dan ook terecht dat de nieuw voorgelegde Pakistaanse medische documenten van haar moeder geen nieuw element vormen die de kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroten.

2.2.11. Inzake het betoog van verzoekende partij dat haar verblijf in Pakistan wel degelijk een nieuw element betreft dat een onderzoek ten gronde vereist, bemerkt de Raad evenwel dat in de bestreden beslissing terecht gesteld wordt dat het feit dat verzoekende partij al dan niet een kleine twee jaar in Pakistan heeft gewoond geen afbreuk doet aan de vaststellingen gemaakt door het CGVS inzake haar verblijf in Kunar en geen verschoning biedt voor haar zeer gebrekkige kennis met betrekking tot haar regio van herkomst en Afghanistan, daar de kennisvragen waarop verzoekende partij geen antwoord kon bieden niet alleen die twee jaar waarin zij zogenaamd in Pakistan was betrokken, maar er ook gepolst werd naar algemene kennis van haar regio, waar zij niet alleen het overgrote deel van haar leven zou hebben doorgebracht, maar zij volgens haar huidige verklaringen toch opnieuw zes maanden heeft gewoond voor haar vertrek uit Afghanistan naar Europa. In het bijzonder verklaart dit voorgehouden tweearig verblijf in Pakistan op geen enkele wijze (i) haar gebrekkige kennis over bekende mensen uit Kunar; (ii) haar beperkte kennis over talibanleiders uit haar regio en dit terwijl zij beweert dat haar vader jarenlang bij de taliban had gewerkt, wat verzoekende partij thans nog steeds voorhoudt; (iii) het feit dat zij geen recente incidenten in haar regio kan opnoemen, gezien zij ook volgens haar huidige verklaringen toch opnieuw zes maanden in Kunar zou hebben gewoond voor haar vertrek uit Afghanistan naar Europa; (iv) haar foutieve verklaring dat er geen munten meer zouden bestaan in Afghanistan, terwijl uit informatie net blijkt dat de bankbiljetten van 1, 2 en 5 *afghani* in 2005 vervangen zijn door munten en (v) haar ondermaatse kennis van nationaal gekende figuren uit Afghanistan.

2.2.12. Wat voorts de opmerking betreft van verzoekende partij dat de bestreden beslissing haar relaas foutief weergeeft nu zij immers verklaard heeft tussen 1394 en 1396 (2015-2017) in Pakistan te hebben verbleven, bemerkt de Raad dat uit haar verklaringen omtrent haar reisweg blijkt dat verzoekende partij ongeveer begin 2017 Afghanistan heeft verlaten, nu zij er aangaf dat zij drie maanden onderweg was voor haar aankomst in België op 1 mei 2017 (administratief dossier, stuk 8, map 'voorgaand verzoek', deel 7, 'verklaring DVZ', vraag 32). In het kader van haar tweede verzoek verklaarde zij dat zij na haar tweearig verblijf in Pakistan nog ongeveer zes maanden in Afghanistan heeft verbleven (administratief dossier, stuk 7, 'verklaring volgend verzoek', vraag 10), waaruit verwerende partij dan ook terecht afleidt dat verzoekende partij in Pakistan heeft verbleven van (midden) 2014 tot (midden) 2016 en hierna nog zes maanden, van midden 2016 tot begin 2017, in Afghanistan heeft verbleven.

2.2.13. Omtrent de verwijzing van verzoekende partij naar de door haar bijgebrachte rapporten waaruit blijkt dat Afghaanse burgers die jaren in Pakistan hebben gewoond systematisch moeilijkheden ondervinden wanneer zij terugkeren naar Afghanistan, is de Raad evenwel van oordeel, samen met verwerende partij, dat dergelijke algemene rapporten geenszins nieuwe elementen betreffen die de kans aanzienlijk vergroten dat verzoekende partij in aanmerking komt voor internationale bescherming. Immers volstaan dergelijke rapporten allerminst om de door verzoekende partij voorgehouden vrees *in concreto* aan te tonen.

2.2.14. Ook wat betreft de verwijzing van verzoekende partij naar verschillende rapporten waaruit het potentiële risicoprofiel van terugkeerders en personen die als 'verwesterd' worden beschouwd, wijst de Raad erop dat dergelijke algemene rapporten niet volstaan om de door verzoekende partij voorgehouden vrees *in concreto* aan te tonen. Zij het hierbij benadrukt dat, waar verzoekende partij duidt op het potentiële risicoprofiel van personen die als 'verwesterd' worden beschouwd, verzoekende partij nalaat concrete elementen bij te brengen waaruit blijkt dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan als verwesterd gepercipieerd zal worden en omwille hiervan geïsoleerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd zal worden. Evenmin toont zij *in concreto* aan dat zij dermate verwesterd zou zijn dat zij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, noch dat zij omwille van bepaalde opvattingen een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen.

2.2.15. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar een EASO-rapport van juni 2019 en in haar aanvullende nota van 4 november 2020 naar de COI Focus van september 2020, het UNAMA rapport van juli 2020 en het UN OCHA rapport van oktober 2020 waaruit de veiligheidssituatie in de provincie Kunar blijkt, stelt de Raad vast dat deze algemene informatie over de veiligheidssituatie in de provincie Kunar geenszins een nieuw element betreft dat de kans aanzienlijk kan verhogen dat

verzoekende partij in aanmerking komt voor internationale bescherming daar geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden verblijf in de provincie Kunar.

2.2.16. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog verwijst naar en citeert uit verschillende arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wijst de Raad erop dat de geciteerde rechtspraak individuele gevallen betreft en geen bindende precedentwaarde heeft. De Raad onderstreept dat het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op individuele wijze dient te worden beoordeeld, waarbij verzoekende partij haar nood aan internationale bescherming *in concreto* aannemelijk dient te maken, alwaar zij echter in gebreke blijft.

2.2.17. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad verwerende partij bij waar deze besluit dat verzoekende partij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.2.18. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 5 en 6). Tevens blijkt dat rekening werd gehouden met de verklaringen die verzoekende partij aflegde bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waar zij de kans kreeg om te verduidelijken welke nieuwe elementen zij in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming aanvoert en om aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Pashtou (administratief dossier, stuk 7, 'verklaring volgend verzoek'). De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. X; RvS 28 november 2006, nr. X). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.19. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte, wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. X). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat verzoekende partij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.20. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.21. Gelet op het voorgaande, beroept verzoekende partij zich te dezen niet dienstig op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

2.2.22. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien november tweeduizend twintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT